

med store Betæneligheder, at han ved Vintertide sender dette Fartøj derop, da det ikke er noget virkelig søgaaende Fartøj. Lad os haabe, at det, da det nu er bestemt, at Skibet skal derop, virkelig maa lykkes det at komme derop uden at gaa til Bunds. Men det forekommer mig dog at være ret betegnende, at vor Marine, efter at vi have anvendt saa mange Millioner paa den, ikke ejer et Skib, vi i Øjeblikket kunne sende op for at værne Færøernes Kyster. Da vi nu skulle tage en ny Bestemmelse om Anvendelsen af den store Nybygningskonto, forekommer der mig at være al Grund til at tage under Overvejelse, om vi ikke skulde gaa til at bygge en anden Slags Skibe, saa at vi i det mindste i vor Marine kunde faa Skibe, som vare i Stand til at løse den Opgave, der dog maa betragtes som den nærmest liggende, nemlig at værne vore Kyster mod Overgreb fra fremmede Fiskere. Jeg har, som sagt, foreslaaet at nægte denne Nybygningskonto, men jeg skal være meget villig til at være med til at tage under Overvejelse, om vi ikke skulde gaa over til at bygge en ny Slags Skibe med dette Formaal for Øje. Denne Opgave synes jeg, at vor Marine i hvert Fald maatte og burde løse; at den skal kunne forsvare os over for fremmede Mariner, kunne vi ikke forlange. Kæmpe mod den engelske Marine kan den naturligvis ikke, saa kunde vi gerne anvende 10 Gange 1,200,000 Kr. om Aaret dertil.

Jeg har dernæst tilladt mig at stille et Ændringsforslag til Kontoen: „Officerer i fremmed Tjeneste og Koffardifart“. Naar man ser paa de Beløb, Marineministeren udbetaler til de Officerer, der sendes ud i fremmed Tjeneste, forekomme de mig at være overordentlig flotte. Jeg skal efter den Betænkning, Statsrevisionen har afgivet, nævne 4 Eksempler paa, i hvilken Grad disse Officerer flotte sig med Statens Penge. Der har saaledes været sendt en Premierløjtnant i fransk Tjeneste. Denne Mand har brugt ikke mindre end 5,671 Kr. En anden har været sendt i engelsk Tjeneste og har brugt 1,413 Kr.; en i russisk Tjeneste har brugt 2,054 Kr.; en i fransk Tjeneste brugte 3,090 Kr. Nu er det det mærkelige, at naar vi se, hvorledes de have brugt disse Penge, have de ikke brugt dem til at lære at sejle for, men brugt dem i Land. Den Løjtnant, der har været i fransk Tjeneste og brugt 5,671 Kr., har alene i Land brugt 4,048 Kr. 39 Øre; mon det vil sige, at han har ligget og moret sig i Paris for disse Penge?

Naar Løjtnanter sendes ud med saa store Bekostninger for at lære at sejle, er det ikke Mening, at de skulle bruge de fleste af de Penge, de faa, til Ophold i Land. I alt have disse 4 Officerer faaet 12,228 Kr., men deraf have de til Ophold i Land brugt 6,419 Kr., det vil altsaa sige, at over Halvdelen af disse Penge have de paagældende Officerer brugt i Land. Det kan dog umuligt være Mening, at disse Folk, der blive sendte ud for at sejle med fremmede Skibe, benytte de Understøttelser, de faa, i Land. Jeg synes, at den højtærede Minister burde tage denne Sag under Overvejelse og fortælle disse Løjtnanter, at det ikke er Mening, at de skulle ligge og more sig i Land, men at de blive sendte ud for virkelig at pløje Søen. Der er en anden Side vedrørende Søofficers-tjenesten, som jeg vil tillade mig at fremdrage igen i Aar. Den blev fremdragen i Fjor, og den drejede sig da om, at den højtærede Marineminister havde givet Lov til, at 3 Søofficerer maatte tage Ansættelse i „Østasiatisk Kompagni“s Skibe. Det gav i Fjor Anledning til megen Misfornøjelse, og 3 Foreninger, som varetage Sølivet, nemlig „Kjøbenhavns Skipperforening“, „Den almindelige Skibsførerforening af 1874“ og „Kjøbenhavns Navigatorforening“ henvendte sig til Rigsdagen med Ønske om at faa sat en Stopper for, at Søofficerer gaa i Koffarditjeneste og fortrænge den private Sømandsstand. Inden for selve Sømandsstanden udstedte en Del Styrmand en Opfordring til samtlige danske Styrmand om at undlade at tage Tjeneste i saadanne Skibe, som bleve førte af Marinens Officerer. Den højtærede Minister udtalte i Fjor — efter Rigsdagstidenden — da denne Sag var til Forhandling: „Jeg skal for Fremtiden være meget sparsom, meget nøjeseende, inden jeg giver Søofficerer Orlov,“ og da denne Sag ligger i den højtærede Ministers Haand, kan han jo nægte at give sine Søofficerer Orlov, og naar han gør det, kunne de ikke komme til at fortrænge den private Sømand i hans lovlige Erhverv. Men skønt den højtærede Minister udtalte sig saaledes for 10 Maaneder siden, er der nu fornylig igen sket en Ansættelse af en Søofficer i Koffardifart, idet en Løjtnant i Marinen er bleven ansat som Fører af et af Alfred Christensens Skibe. Det forekommer mig, at Grunden kun kan være den, at den højtærede Minister *ikke* har erindret, hvad han udtalte her i Tinget, nemlig, at han vilde være meget sparsom og meget nøjeseende med saaledes at lade sine Søofficerer